

melse måtte anses for bristet, såfremt renteforsikringen, efter at være blevet aktuel, kunne tænkes at blive afløst af en kapitaludbetaling een gang for alle; skulle noget sådant ske — hvilket sikkert meget sjældent vil forekomme — skal der ifølge forslaget § 67, nr. 5, svares særlig indkomstskat af kapitaludbetalingen. Hvor en forsikring er en kombination af kapital- og renteforsikring må præmien eller indskudet opløses i den del, der falder på kapitalforsikringen, og den del, der falder på renteforsikringen; dette delingsforhold skulle altid kunne oplyses af forsikringsselskaberne.

En særlig regel er givet for fradrag af indskud een gang for alle. Denne regel — der er enklere end den i kommissionsudkastet foreslåede — går ud på, at indskudet fradrages med $\frac{1}{10}$ i det år, hvori det er indbetalt, og med $\frac{1}{10}$ i hvert af de efterfølgende 9 år. Samme regel anvendes på præmie- og bidragsbeløb, der efter kontrakten skal tilsvares over et kortere åremål end 10 år. Dør den skattepligtige i afskrivningsperioden kan afskrivningen fortsættes af ægtefællen, såfremt ordningen er truffet til fordel for denne.

Medens skattelovskommissionen slet ikke ville indrømme noget fradrag for udgifter eller bidrag til kapitalforsikringer eller kapitalpensionsordninger, går nærværende forslag som foran anført ud på at tillade fradrag herfor indenfor 600 kr. (sammen med visse andre udgifter). Man har ikke ment, at de af kommissionen anlagte, skattemæssigt konsekvente, betragtninger, burde være afgørende. Det må anses for samfundsmæssigt overordentlig værdifuldt, at folk sikrer sig selv og deres pårørende i tilfælde af alderdom og død, og man finder det rigtigt vedblivende at søge at tilskynde hertil ved den skattemæssige lempelse for udgifterne hertil, som indrømmes under den nugældende ret. Af disse grunde og for at fremme opsparingen er der endvidere indenfor samme grænse foreslået ret til fradrag for indskud i opsparingsordninger, der er godkendt af finansministeren i medfør af forslaget § 180, stk. 5, se nærmere bemærkningerne hertil.

Nr. 4. Her foreslås nu fuld skattefrihed for kontingenter til faglige sammenslutninger. Efter den gældende praksis tillades sådanne kontingenter i almindelighed kunfradraget for 75 pct.s vedkommende, idet resten af kontingentet betragtes som medgående til formål af ikke strengt faglig ka-

rakter. I en række tilfælde er der dog fastsat andre procenter, i nogle tilfælde 100 pct. Skattelovskommissionen har (udkastets § 11, nr. 4) foreslået fuldt fradrag for disse kontingenter, under henvisning til, at medlemskabet af den faglige sammenslutning praktisk talt altid må anses for en nødvendighed for udøvelsen af den pågældendes erhverv, og dette forslag har man fundet det rimeligt at følge.

Nr. 5. Bestemmelsen er med visse udvidelser overført fra de årlige ligningslove, jfr. senest lovbekendtgørelse af 19. december 1952 § 15, og den er i overensstemmelse med kommissionsudkastets § 11, nr. 5.

Ligningslovens regler er for det første udvidet derved, at fradragsretten for underholdsbidrag, der nu kun gælder i tilfælde af skilsmisse og separation, også skal gælde i tilfælde af faktisk adskillelse, der har medført selvstændig skatteansættelse for hver ægtefælle i medfør af § 23, stk. 2. Man har ment, at fradragsretten burde gælde i sådanne tilfælde, når en ægtefælle har ret til underholdsbidrag fra den anden ægtefælle i henhold til en bidragsresolution eller en bindende aftale mellem ægtefællerne.

Reglerne i ligningsloven om underholdsbidrag i tilfælde af skilsmisse og separation er begrænset til bidragsordninger, der er fastsat eller ændret efter tidspunktet for disse lovreglers ikrafttræden. Denne begrænsning foreslås nu ophævet, således at reglerne udvides til at gælde for samtlige bidragsordninger. En meget stor del af de ældre bidragsordninger vides at være blevet ændret netop med henblik på opnåelse af retten til anvendelse af de nye skattemæssige regler, og det må antages, at de resterende ældre ordninger vil følge efter, når de nye skatteregler indføres som ubetinget gyldige. Der findes nogle ældre ordninger, hvor aftalerne om underholdsbidraget er endelige og ikke kan ændres mod bidragsyderens protest. I disse tilfælde må bidragsmodtageren være henvist til under en eventuel retssag at søge bidraget sat i vejret, og skulle domstolene ikke følge en sådan påstand, finder man det rimeligere, at lovgivningsmagten drager omsorg for at der kan ske fornøden tilpasning, end at man i skattemæssig henseende skal operere med højst besværlige og irrationelle beskatningsregler.

For så vidt angår bidrag til børns underhold er den hidtil gældende regel foreslået udvidet til også at gælde bidrag til børn